

1 Ιουνίου 2015

Το Άγιο Πνεύμα και η ενότητα του κόσμου

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1HQbPAN>]

Σ' ένα πολύ όμορφο δοξαστικό του εσπερινού της εορ-τής παραλληλίζεται η κάθοδος του Παρακλήτου κατά την Πεντηκοστή με την κάθοδο του Θεού κατά το κτίσιμο του πύργου της Βαβέλ. Έτσι δίνεται στον ποιητή η ευκαιρία ν' αναδείξει το καινούριο μήνυμα για τον κόσμο που σημαίνει η επιφοίτηση του Πνεύματος.

Η Βαβέλ δεν είναι μια ασήμαντη, ανόητη έστω, ενέργεια του ανθρώπου. Εκφράζει μ' έναν εξωτερικό τρόπο την αλαζονεία της δυνάμεως. Είναι, όπως θα έλεγαν οι αρχαίοι τρα-γικοί ποιητές, η «ύβρις» του ανθρώπου, η αιτία όλων των δει-νών του. Ξεκόβει από την φυσική τάξη ο άνθρωπος και νο-μίζει πως μπορεί χωρίς καμιά

τιμωρία ν' αντιστρέψει τον κόσμο και να γίνει αντί πλάσμα δημιουργός. Έτσι παύει να έχει την αίσθηση του μέτρου, την συναίσθηση της αλληλεγγύης με τον κόσμο, τη σωστή, μετρημένη σχέση με τον συνάνθρωπο. Ξαφνικά αφηνιάζει και συμπεριφέρεται αλαζονικά. Έτσι τα έργα του αντί να τον ενώνουν, τον απομονώνουν. Η γλώσσα αντί για όργανο συνεννόησης γίνεται πρόλογος διαιρέσεων και αντεγκλήσεων. Η τεχνική αντί να διευκολύνει τη ζωή, προπαρασκευάζει τον όλεθρο. Κι αυτά φυσικά όχι μόνο στη Βαβέλ, αλλά σ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας μας. Και μ' αποτέλεσμα την αφωνία, όπως την λέγει το δοξαστικό, την αλλοτρίωση, την ανοιχτή ρήξη, τον αλληλοσκοτωμό. Είναι για μερικούς παράξενο ότι οι συνθήκες ειρήνης προμηνύουν συνήθως την επόμενη σύγκρουση των λαών που τις υπογράφουν, όπως διδάσκει η ιστορία. Κι όμως αυτό είναι πολύ φυσικό, γιατί οι άνθρωποι δεν μιλούν την ίδια γλώσσα, την πραγματική ανθρώπινη γλώσσα, αυτήν που τους έδωσε ο Θεός, αλλά μιλούν καθένας τη δική του εγωιστική και ιδιοτελή γλώσσα, τη γλώσσα της Βαβέλ.

Σ' αυτή την τόσο τραγικά πραγματική Βαβέλ του ανθρώπου ήλθε να βάλει τέλος η Πεντηκοστή. Ήλθε για να δώσει στον άνθρωπο τη δυνατότητα μιας νέας, σίγουρης, αληθινής ενότητας, μιας νέας πραγματικά ανθρώπινης γλώσσας, που οδηγεί στη συνεννόηση κι όχι στη διαμάχη και τον αλληλοσπαραγμό.

Συγκροτεί στην Πεντηκοστή τον καινούριο κόσμο το άγιο Πνεύμα. Και ένα από τα βασικά γνωρίσματα του νέου αυτού κόσμου είναι η ενότητα. Μας δείχνει την ενότητα αυτή στα μυστήρια της Εκκλησίας, όταν αποκαλύπτει τον λαό του Θεού ενωμένο γύρω από το δημιουργικό της υπάρξεως του Πνεύμα. Μας δείχνει την ενότητα την ώρα της θ. Λειτουργίας, όταν όλοι ενώνονται μεταξύ τους, γιατί ενώνονται με τον Χριστό διά του αγίου Πνεύματος. Μας δίνει μια γεύση ενότητας στην αγάπη των αγίων, των πραγματικών χριστιανών. Μας δίνει μια γεύση ενότητας στην υπέρβαση του εγωισμού, στην αυτοθυσία και τον αλτρουισμό των μεγάλων Πατέρων της Εκκλησίας. Είναι ακόμη εκδήλωση της ενότητας του κόσμου γύρω από τον Θεό η μνημόνευση όλων των εκκλησιαστικών ηγετών στις πανηγυρικές λειτουργίες μας, όταν η αγάπη του Θεού και ο δεσμός του Πνεύματος ξεπερνούν τις γήινες διαιρέσεις. Η ιστορία και το παρόν της Εκκλησίας έχουν να παρουσιάσουν πολύ περισσότερα δείγματα ενότητας από τα συνέδρια των διαφόρων κοσμικών «συμμαχιών» — παρά τις ανθρώπινες αδυναμίες, παρά την αντίσταση του εγωισμού μας στη φωνή του Παρακλήτου, παρά την ιδιοτέλεια που χαρακτηρίζει πολλές φορές τις ενέργειές μας.

Έτσι η Εκκλησία παραμένει το ζυμάρι για την ένωση του κόσμου σε μια αρμονική συμφωνία. Αρκεί να πάψουμε να ακολουθούμε την ιδιοτέλειά μας. Αρκεί ν' ακολουθήσουμε με ειλικρίνεια την καθοδηγητική φωνή του Παρακλήτου μέσα μας.

Αρκεί να αφήσουμε το πανάγιο Πνεύμα να επιτελεί καθημερινά μέσα στην Εκκλησία, μέσα σε όλους μας το ενο-ποιό έργο του. Ο κόσμος αναμένει την ώρα της ενότητας, όχι της πρόσκαιρης και εξωτερικής, όχι αυτής που βασίζεται στην ισορροπία του τρόμου, αλλά αυτής που στηρίζεται στην αγάπη, στην αρμονία, στην ειλικρίνεια. Είναι θέμα αποδοχής της χριστιανικής μας ιδιότητας να εργασθούμε προς αυτή την κατεύθυνση —σωστότερα ν' αφήσουμε το Άγιο Πνεύμα να μας οδηγήσει στην ενότητα της αγάπης.

(+Βασίλης Π. Στογιάννος, Η Εκκλησία στην ιστορία και στο παρόν, εκδ. Π. Πουρναρά, σ. 39-44).